

**Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu**

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ludvíka Davida, soudkyně zpravodajky Kateřiny Šimáčkové a soudce Davida Uhlíře ve věci ústavní stížnosti stěžovatele B. Á., zastoupeného JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem se sídlem Symfonická 1496/9, Praha 5, proti rozsudku Nejvyššího soudu č. j. 30 Cdo 1619/2013-59 ze dne 10. 2. 2015 a proti výroku III. rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 39 Co 424/2012-36 ze dne 3. 4. 2013 ve znění opravného usnesení č. j. 39 Co 424/2012-41 ze dne 3. 4. 2013, za účasti Nejvyššího soudu a Městského soudu v Praze jako účastníků řízení a Ministerstva spravedlnosti, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, jako vedlejšího účastníka řízení, takto:

I. Rozsudkem Nejvyššího soudu č. j. 30 Cdo 1619/2013-59 ze dne 10. 2. 2015 bylo porušeno základní právo stěžovatele zaručené v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

II. Rozsudek Nejvyššího soudu č. j. 30 Cdo 1619/2013-59 ze dne 10. 2. 2015 se proto ruší.

III. Ve zbytku se ústavní stížnost odmítá.

Odůvodnění:

I.

1. Včas podanou ústavní stížností se stěžovatel domáhá zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí. Ze soudních rozhodnutí vyplývá, že stěžovatel byl rozsudkem Vojenského obvodového soudu Prešov ze dne 4. 3. 1986 uznán vinným trestným činem nenastoupení služby v ozbrojených silách a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců nepodmíněně, přičemž na osobní svobodě byl stěžovatel omezen od 17. 1. 1986 do 17. 7. 1987. Usnesením Okresního soudu v Karviné ze dne 23. 3. 2011 byl odsuzující rozsudek Vojenského obvodového soudu Prešov zrušen s účinky na území České republiky a trestní stíhání stěžovatele bylo zastaveno. Stěžovatel uplatnil u Ministerstva spravedlnosti, tedy vedlejšího účastníka, nárok na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné věznění. Vedlejší účastník jeho nároku nevyhověl, a proto se stěžovatel obrátil na Obvodní soud pro Prahu 2 (dále jen „obvodní soud“) se žalobou na zaplacení 492 300 Kč jako náhrady nemajetkové újmy.

2. Obvodní soud rozsudkem č. j. 20 C 3204/2011-18 ze dne 3. 9. 2012 přiznal stěžovateli zadostiučinění ve výši 136 750 Kč (250 Kč za den výkonu trestu) a náhradu nákladů řízení a ve zbytku žalobu zamítl. S odkazem na judikaturu Ústavního soudu uvedl, že nárok na náhradu nemajetkové újmy byl založen čl. 5 odst. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).

3. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) výše označeným rozsudkem ve

znění opravného usnesení změnil rozhodnutí obvodního soudu tak, že stěžovateli jako zadostiučinění za nemajetkovou újmu přiznal dalších 136 750 Kč. Napadeným výrokem III. přiznal stěžovateli náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů ve výši 64 305 Kč. Městský soud vyšel z toho, že k omezení osobní svobody stěžovatele došlo před tím, než se Úmluva stala pro Českou republiku závaznou. Uvedl, že judikatura Nejvyššího soudu a Ústavního soudu se v takových případech rozchází. Podle Nejvyššího soudu nelze aplikovat čl. 5 odst. 5 Úmluvy a přiznat náhradu nemajetkové újmy, neboť k jejímu vzniku došlo v době, kdy Úmluva ještě nebyla pro Českou republiku závazná. Podle judikatury Ústavního soudu [např. nález sp. zn. I. ÚS 3438/11 ze dne 23. 5. 2012 (N 111/65 SbNU 497)] je však pro použitelnost čl. 5 odst. 5 Úmluvy rozhodující až okamžik, kdy došlo ke zrušení odsuzujícího rozhodnutí. Jelikož se městský soud ztotožnil s tímto názorem, dospěl k závěru, že náhrada nemajetkové újmy stěžovateli náleží, za přiměřenou ovšem považoval částku 500 Kč za den výkonu trestu.

4. Nejvyšší soud napadeným rozsudkem změnil rozhodnutí městského soudu. Konstatoval, že „trestním stíháním žalobce, jeho odsouzením a výkonem trestu bylo porušeno jeho právo na svobodné přesvědčení, názor a jeho projev, právo na spravedlivý proces, a v konečném důsledku jeho uvězněním a výkonem trestu právo na svobodný život a osobní bezpečnost“, avšak žalobu na zaplacení částky 492 300 Kč v celém rozsahu zamítl. Nejvyšší soud ve svém rozsudku při rozhodování o samotném nároku na přiměřené zadostiučinění reflektoval stanovisko pléna sp. zn. Pl.ÚS-st. 39/14 ze dne 25. 11. 2014 (297/2014 Sb.), stejně jako na ně navazující nález sp. zn. III. ÚS 1856/13 ze dne 18. 12. 2014, z jehož bodu 16 vyplývá, že nemá dojít k poškození žadatelů o odškodnění, o jejichž nároku nebylo „shodou okolností“ do přijetí stanoviska pléna rozhodnuto. V případě stěžovatele to podle Nejvyššího soudu znamenalo, že jeho nárok nebylo možno mít za nedůvodný, ovšem v pozitivním právu mu neodpovídala žádná jiná forma odškodnění, než úprava obsažená v § 31a zákona č. 82/1998 Sb. Podle odst. 2 tohoto ustanovení se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž ke vzniku nemajetkové újmy došlo. Právě tyto okolnosti pak vedly Nejvyšší soud k závěru, že stěžovateli lze vyhovět leda formou morálního zadostiučinění. Jiná forma zadostiučinění se zde podle Nejvyššího soudu nemohla pro časový odstup od doby vzniku a trvání újmy uplatnit. Dále Nejvyšší soud přiznal stěžovateli náhradu nákladů prvostupňového, odvolacího i dovolacího řízení v celkové výši 16 456 Kč.

II.

5. Stěžovatel nyní napadá rozsudek Nejvyššího soudu a výrok III. rozsudku městského soudu ústavní stížností. Stěžovatel nejprve připomíná, že v důsledku rozsudku Nejvyššího soudu má po dvou letech vrátit přijaté zadostiučinění ve výši 273 500 Kč spolu s částkou 47 849 Kč vzniklou v důsledku nově určené náhrady nákladů řízení Nejvyšším soudem. „Morální satisfakce“, kterou mu Nejvyšší soud poskytl, ho tak má stát 321 349 Kč. Dále stěžovatel zdůrazňuje zbytečnost dalších polemik ohledně aplikace článku 5 odst. 5 Úmluvy, neboť Ústavní soud ve výroku II. stanoviska pléna sp. zn. Pl.ÚS-st. 39/14 ze dne 25. 11. 2014 (297/2014 Sb.) konstatoval, že se čl. 5 odst. 5 Úmluvy se má aplikovat na ty, kdo podali v obdobných věcech žalobu před uveřejněním tohoto stanoviska, což je i jeho případ. Nemá se tak podle stěžovatele aplikovat zákon č. 82/1998 Sb., neboť jeho aplikaci jasně vylučuje jeho § 36, podle nějž se odpovědnost podle tohoto zákona vztahuje na škodu

způsobenou až těmi rozhodnutími, která byla vydána ode dne účinnosti zákona.

6. Pokud pak chce Nejvyšší soud zabránit nerovnosti osob v obdobném právním postavení, tak chce brojit proti něčemu, co reálně existuje a čemu nelze zabránit. Některým žadatelům byla náhrada nemateriální újmy soudy pravomocně přiznána a vyplacena, jedné žadatelce ji Ministerstvo spravedlnosti začalo vyplácet dobrovolně, naopak stěžovateli již byla částka vyplacena a nyní mu ji Nejvyšší soud svým rozhodnutím odňal. Takovou situaci lze podle stěžovatele řešit jedině postupem naznačeným Ústavním soudem v nálezu sp. zn. II. ÚS 290/05 ze dne 1. 12. 2005 (N 221/39 SbNU 337), kde uvedl: „Ústavní soud pouze poukazuje na svoji judikaturu týkající se problematiky rehabilitací a restitucí, podle níž ne vždy lze napravit všechny křivdy způsobené v minulém režimu. O to více však musí trvat na tom, aby v případech, kdy náprava nespravedlivých nebo nezákonných rozhodnutí v současné době ještě možná je, byla orgány k tomu povolány učiněna.“ Proto tam, kde nápravu provést lze, by provedena být i měla, ovšem Nejvyšší soud postupuje přesně opačně a nerovnosti již existující ještě prohlubuje.

7. Navíc zadostiučinění formou omluvy či konstatování porušení práva, jež zde Nejvyšší soud označil za dostatečné, je vhodné tam, kde se stát dopustil pouze drobného pochybení, nikoli však v případě tak závažného zásahu do práv občana, jakým je dlouhodobé zbavení osobní svobody. Při takovém porušení práv je omluva bez přiměřené finanční kompenzace ve skutečnosti výsměchem občanovi a pošlapáním jeho lidské důstojnosti. Podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva má v případě nevině vězněných osob stát poskytnout jednak náhradu materiální újmy, dále náhradu nemateriální újmy a konečně náhradu nákladů právního zastoupení. Není přitom žádný důvod k tomu, aby byla stěžovateli poskytnuta první a třetí z uvedených složek náhrady a druhá složka mu byla odepřena.

8. Co se náhrady nákladů řízení týče, měl městský soud pochybit tím, že při určování výše opomněl započítat daň z přidané hodnoty. Ještě více měl dle stěžovatele pochybit Nejvyšší soud, neboť retroaktivně použil novou metodiku pro určení nákladů řízení pomocí jednotné aplikace § 9 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), což ale popírá základní princip stanovení advokátovy odměny, totiž stanovit odměnu podle významu věci.

9. Stěžovatel proto navrhuje zrušení shora napadeného rozsudku Nejvyššího soudu a výroku III. rozsudku městského soudu, neboť jím dochází k porušení jeho práv podle článku 1 a článku 36 odst. 1 a 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), článku 89 odst. 2 Ústavy České republiky a článku 5 odst. 5 a článku 6 odst. 1 Úmluvy.

10. Stěžovatel dne 26. 4. 2015 doplnil svou ústavní stížnost. V tomto podání rozšířil svou argumentaci týkající se formy a výše náhrady nemajetkové újmy o odkaz na nálezu sp. zn. I. ÚS 819/15 ze dne 15. 4. 2015. Co se náhrady nákladů řízení týče, dále uvedl, že součástí práva na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy a čl. 37 odst. 2 Listiny je právo na zastoupení advokátem, které „je regulováno zákonem č. 85/1996 Sb., v platném znění, s tím, že advokát má podle § 22 odst. 1 tohoto zákona právo na odměnu za svoji práci, přičemž tato odměna je stanovena [...] vyhláškou č. 177/1996 Sb., v platném znění.“ Z § 7 a § 10 odst. 3 této vyhlášky plyne pro

občanskoprávní a trestní řízení princip, že odměna advokáta má odpovídat významu věci, avšak Nejvyšší soud tento princip popřel, a to s retroaktivními důsledky.

11. Nejvyšší soud ve svém vyjádření znovu zdůraznil, že při neexistenci pozitivní právní normy, z níž by stěžovateli vyplýval nárok na odškodnění, nemohl soud žádnou pozitivní právní úpravu přímo aplikovat. Nedomnívá se ani, že by vůči stěžovateli postupoval retroaktivně v otázce nákladů řízení. Nejvyšší soud sice s politováním připouští, že podle odůvodnění svého rozhodnutí přehlédl stěžovatelovo dovolání do nákladového výroku odvolacího soudu, tato nedůslednost odůvodnění však neměla žádný vliv na výrok jeho rozhodnutí. Z těchto důvodů Nejvyšší soud navrhuje, aby byla ústavní stížnost zamítnuta.

12. Městský soud ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Poukázal na to, že právní zástupce stěžovatele pravděpodobně nedoložil, že je plátcem DPH a tuto náhradu zřejmě ani nepožadoval, neboť soud prvního stupně i odvolací soud přiznal náhradu nákladů řízení bez započtení DPH.

13. Vedlejší účastník se ve stanovené lhůtě k výzvě nevyjádřil.

III.

14. Ústavní soud se opakovaně zabýval otázkou, zda lze přiznat přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu mužům, kteří v době nesvobody odmítli z důvodu náboženského či obdobného přesvědčení nastoupit vojenskou službu v řadách takzvané Československé lidové armády, a byli proto nespravedlivě odsouzeni a uvězněni. Judikatura Ústavního soudu se vyvíjela v pohledu na to, zda je možné těmto osobám přiznat náhradu nemajetkové újmy podle čl. 5 odst. 5 Úmluvy, přestože ta nebyla v době jejich nespravedlivého odsouzení a věznění pro Českou republiku závazná.

15. V nálezech sp. zn. I. ÚS 3438/11 (N 111/65 SbNU 497) ze dne 23. 5. 2012, sp. zn. IV. ÚS 662/12 ze dne 30. 4. 2013 a sp. zn. IV. ÚS 644/13 ze dne 24. 4. 2014 Ústavní soud vyslovil názor, že se nárok na náhradu za nemajetkovou újmu podle článku 5 odst. 5 Úmluvy odvíjí od účasti dotčené osoby na rehabilitaci, tedy až od okamžiku, kdy došlo ke zrušení odsuzujícího rozhodnutí. Podle čl. 5 odst. 5 Úmluvy tak měl být odškodněn i zásah do práva na osobní svobodu, k němuž došlo před tím, než Úmluva nabyla dne 18. 3. 1992 účinnosti pro Českou republiku, respektive pro její federální předchůdkyni ČSFR, pokud soudy nezákonnost takového zásahu konstatovaly v rámci rehabilitačního řízení až po 18. 3. 1992.

16. Ve stanovisku pléna sp. zn. Pl. ÚS-st. 39/14 ze dne 25. 11. 2014 (297/2014 Sb.; dále jen „Stanovisko pléna“) ovšem dospěl Ústavní soud k závěru, že byl tento přístup založen na chybném výkladu časových účinků Úmluvy. Na základě jejího důkladnějšího výkladu dospěl Ústavní soud k prvnímu výroku svého stanoviska: „Nárok na náhradu nemateriální újmy podle čl. 5 odst. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod vzniká za předpokladu, že k zásahu státu do osobní svobody dotčené osoby došlo, resp. tento zásah byl ukončen až poté, co se tato mezinárodní úmluva stala pro Českou republiku závaznou (tj. od 18. 3. 1992); okamžik účasti této osoby na rehabilitaci není z tohoto hlediska relevantní.“

17. Právní názor vyjádřených ve výše cit. nálezech Ústavního soud (bod 15) tak byl překonán. Ústavní soud se ovšem musel vypořádat i s dopadem svého rozhodnutí na ty jedince, kteří „zřejmě teprve na základě znalosti této [stanoviskem překonané] judikatury svoje nároky uplatnili, neboť očekávali, že jim bude vyhověno“ (bod 31 Stanoviska pléna). Jinými slovy, s ohledem na legitimní očekávání těchto osob se musel Ústavní soud zabývat i intertemporálními účinky svého rozhodnutí. Ústavní soud uvažoval tak, že „judikatorní odklon, který je tímto stanoviskem proveden, může mít buď prospektivní, anebo též retrospektivní účinky. Ohledně jeho prospektivních účinků, tedy ve vztahu k potenciálním řízením, která ještě nebyla zahájena, nelze vznášet žádné rozumné pochybnosti, a proto není třeba v tomto směru ani blíže argumentovat. Ve vztahu k účinkům retrospektivním však Ústavní soud vychází z toho, že se v daných případech jedná o čistě vertikální vztah mezi státem a žadatelem o odškodnění za nemajetkovou újmu, kdy proto použitím (byť i nesprávného) právního názoru nemůže dojít k poškození právní sféry jiných osob. Je třeba vycházet rovněž z toho, že Ústavní soud rozhoduje za situace, kdy v několika jiných a právně srovnatelných případech již bylo navrhovatelům vyhověno. Učinit za této situace judikatorní odklon v neprospěch několika navrhovatelů (čistá prospektivita), v jejichž případě zatím ještě vyhověno nebylo, by proto Ústavní soud považoval za zjevně nespravedlivé, a vytvářel by tím další nerovnost a křivdu, a to i v rámci této skupiny osob, které se nacházely v principiálně srovnatelné právní situaci, řádně se domáhaly svých práv, nicméně jen některé z nich měly to „štěstí“, že jejich případy byly rozhodnuty ještě před tímto judikatorním odklonem“ (body 33–34 Stanoviska pléna). Tak dospěl k druhému výroku svého stanoviska, totiž že nový právní názor „se neuplatní u případů, kdy žaloba na zaplacení zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu byla podána ještě před přijetím tohoto stanoviska.“

18. Jádrem projednávaného případu spočívá právě v tom, jak mají soudy postupovat v případech, na které dopadá výše odkazovaný druhý výrok Stanoviska pléna. Stěžovatel se totiž u obecných soudů domáhal náhrady nemajetkové újmy ještě před vydáním Stanoviska pléna, přičemž mu bylo okresním i krajským soudem přiznáno peněžité zadostiučinění. Nejvyšší soud ovšem v dovolacím řízení rozhodoval až po vydání tohoto stanoviska a žalobu na zaplacení peněžitého odškodnění v celém rozsahu zamítl. S ohledem na nemožnost přímé aplikace Úmluvy a vzhledem k závažnosti vzniklé újmy a okolnostem, při nichž vznikla, totiž lze podle napadeného rozsudku Nejvyššího soudu stěžovateli vyhovět leda formou „morálního zadostiučinění“. Jinou formou zadostiučinění nelze pro časový odstup od doby vzniku a trvání újmy uplatnit.

19. Totožnou právní otázkou se Ústavní soud zabýval v nálezu sp. zn. I. ÚS 819/15 ze dne 15. 4. 2015. V tomto případě se stěžovatel rovněž před obecnými soudy domáhal náhrady nemajetkové újmy za nezákonné věznění v době nesvobody, a to ještě před vydáním výše uvedeného stanoviska (bod 1 cit. nálezu). Zatímco městský soud stěžovateli nakonec peněžní zadostiučinění přiznal (bod 3 cit. nálezu), Nejvyšší soud žalobu na zaplacení peněžní částky v celém rozsahu zamítl s odůvodněním, že stěžovateli lze vyhovět pouze formou „morálního zadostiučinění“ (bod 4 cit. nálezu). Ústavní soud ovšem rozhodl tak, že „nároky jednotlivců, kteří v době nesvobody odmítli z důvodu náboženského či obdobného přesvědčení nastoupit vojenskou službu, a byli proto v době nesvobody nespravedlivě odsouzeni a uvězněni, které byly vzneseny před vydáním stanoviska pléna sp. zn. Pl. ÚS-st. 39/14 ze dne 25. 11. 2014 (297/2014 Sb.); je třeba brát stejně vážně jako ty, které byly před vydáním stanoviska

i rozhodnuty, a to i z hlediska výše odškodnění. Je proto namístě těm jednotlivcům, kteří své nároky uplatnili před vydáním citovaného stanoviska, přiznat i přiměřené zadostiučinění v penězích, a to ve výši odpovídající tomu, kdyby se na jejich nespravedlivé věznění v době nesvobody skutečně vztahoval článek 5 odst. 5 Evropské úmluvy. Ani zákonodárce, a tím méně pak soudy, totiž jistě nemohou odškodnit všechna příkoří, která vznikla v době nesvobody. Ovšem tam, kde již soudní rozhodnutí, byť byla založena na nesprávném výkladu vnitrostátního práva či mezinárodní úmluvy, založila legitimní očekávání poškozených, že právě jim učiněné křivdy se stát rozhodl odškodnit; nemohou soudy tato legitimní očekávání zklamat ve vztahu k poškozeným, kteří své nároky uplatnili dříve, než Ústavní soud uznal chybnost svého dosavadního výkladu. Je lépe, když za později uznanou výkladovou chybu Ústavního soudu ve prospěch obětí komunistického režimu zaplatí prostředky státního rozpočtu, než aby měly tyto oběti pocit, že s nimi i státní orgány demokratického režimu hrají nedůstojnou hru na zklamanou naději“ (bod 29 cit. nálezu). Ústavní soud tak v odkazovaném případě dospěl k závěru, že rozsudkem Nejvyššího soudu, kterým bylo stěžovateli odebráno dříve přiznané zadostiučinění v penězích, bylo porušeno stěžovatelovo legitimní očekávání, příkaz obsažený v II. výroku Stanoviska pléna a v důsledku toho i právo obsažené v čl. 36 odst. 1 Listiny (bod 30 cit. nálezu).

20. Ústavní soud neshledal důvod se od uvedeného právního názoru odchylovat. Rovněž v projednávaném případě se stěžovatel domáhal peněžního zadostiučinění před vydáním Stanoviska pléna. Přesto mu Nejvyšší soud svým napadeným rozsudkem dříve přiznané peněžní zadostiučinění odebral. Tím porušil stěžovatelovo legitimní očekávání a příkaz obsažený v II. výroku Stanoviska pléna a v důsledku toho i základní právo stěžovatele na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny.

21. Stěžovatel dále polemizuje se způsobem, jakým Nejvyšší soud postupoval při určování výše náhrady nákladů řízení. V situaci, kdy již Ústavní soud dospěl k závěru, že napadeným rozsudkem Nejvyššího soudu bylo porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny, by bylo nadbytečné z hlediska tohoto práva podrobně přezkoumávat i úvahy Nejvyššího soudu týkající se náhrady nákladů řízení. Navíc je Ústavní soud v otázkách náhrady nákladů řízení zdrženlivý a k zásahu přistupuje jen ve zcela výjimečných případech (nález sp. zn. I. ÚS 3705/14 ze dne 6. 2. 2015, body 10–11). Ústavní soud tak pouze podotýká následující. Podle stěžovatele došlo k porušení principu „stanovit odměnu advokáta podle významu projednávané věci“. V již odkazovaném nálezu sp. zn. I. ÚS 819/15 ze dne 15. 4. 2015 se Ústavní soud obdobnou argumentací týkající se náhrady nákladů řízení zabýval a tuto část ústavní stížnosti vyhodnotil jako zjevně neopodstatněnou (bod 35 cit. nálezu). Nebylo totiž mj. jasné, z čeho stěžovatel dovodil, že princip „stanovit odměnu advokáta podle významu projednávané věci“ je součástí práva na spravedlivý proces (bod 32 cit. nálezu). V projednávaném případě stěžovatel svou ústavní stížnost doplnil (viz bod 10) a uvádí, že tento princip lze dovodit ze zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Tím ovšem uvedený nedostatek argumentace není odstraněn. Existenci určité součásti práva na spravedlivý proces jako ústavního principu totiž nelze dovozovat z podústavní právní úpravy, tedy ani ze zákona a ministerské vyhlášky.

IV.

22. S ohledem na shora odůvodněné zjištění, že napadeným rozsudkem Nejvyššího soudu bylo porušeno stěžovatelovo základní právo zaručené článkem 36 odst. 1 Listiny, Ústavní soud v souladu s § 82 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“) podané ústavní stížnosti vyhověl a zrušil napadený rozsudek Nejvyššího soudu podle § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu.

23. Veden doktrínou minimalizace zásahů do rozhodovací činnosti orgánů veřejné moci Ústavní soud nepřezkoumával napadený výrok III. rozsudku městského soudu. Jak Nejvyšší soud uvedl ve svém vyjádření, dovolání proti tomuto výroku bylo Nejvyšším soudem přehlédnuto (viz bod 11), a tak je nyní v první řadě na něm, aby se tímto dovoláním řádně zabýval (srov. např. nález sp. zn. I. ÚS 962/14 ze dne 19. 8. 2014, bod 16). Tuto část ústavní stížnosti proto Ústavní soud odmítl pro nepřípustnost podle § 75 odst. 1 ve spojení s § 43 odst. 1 písm. e) zákona o Ústavním soudu, jakkoli si je Ústavní soud vědom toho, že k „nevyčerpání“ prostředků, které zákon k ochraně stěžovatelova práva poskytuje, nedošlo pochybením stěžovatele, nýbrž Nejvyššího soudu.

24. Ústavní soud rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť od něj nebylo možné očekávat další objasnění věci (§ 44 zákona o Ústavním soudu).

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 11. srpna 2015

Ludvík David
předseda senátu